

UNIVERSITATEA „OVIDIUS”, CONSTANȚA

„*Frânzușitele*” de pe Autostrada Soarelui
sau
Primul pas pe calea cea fără de urmă

Încă de când pășește pe porțile școlii, actorul-ucenic își asumă călătoria pe calea cea fără de urmă. Fără firimituri sau bome kilometrice, actorul-ucenic are ca singur însoțitor dorința de a deveni, fără puțință de întoarcere. Drumul acestei dorințe, ce are la capăt mirajul gloriei eterne, însoțite de aplauze la scenă deschisă, cronici strălucitoare și, eventual, descoperirea vreunui teatru bogat în interiorul unui cerc de cretă, demarează însă ca oricare altul, cu emoțiile începutului (care ar putea rămâne mereu, aceleași, actorul-mesager aflându-se singur, curios, temerar, în fața fiecărui nou rol), exerciții, cursuri, examene. Fiecare dintre aceste praguri – vitale în devenirea artistică a oricărui actor – trebuie depășit cu maximum de *eficiență*, *devotament* și *dăruire*. Poate că această înșiruire (în formă de seceră și ciocan) stârnește zâmbete pe buzele cititorilor, însă aceste trei cuvinte se traduc, mai simplu, printr-unul singur: *foame*. În sfera spectacular cuprinzătoare a universului histrionic, scenele performanțelor *de facto* ale actului artistic trebuie realizate pe stomacul gol. În fiecare nouă încercare (rol, prag, examen) trebuie să existe foamea de cunoaștere, de dobândire, de conținut și conținător. Un actor flămând va reuși întotdeauna să conțină, dețină și transmită mesajul necesar pentru a stâmi reacții publicului în demersul spectacular. Performerul ghițuit de încredințarea propriei valori adoptă tonul blazat al celui ce, prin simpla prezență pe scenă, face o favoare publicului. El se mai numește, în limbaj civilizat, manierist și este tot ce poate exista mai trist pe scena și în culisele unui templu al Thaliei. Cea mai recentă și crudă diferențiere (desigur, sub aspectul începuturilor care aparțin tuturor și a drumurilor deschise de-a lungul cărora Călăuza adastă, iar călătorul o ia la goană zorind spre nicăieri) a acestor categorii mi-a fost relevată de un examen de actorie, anul I, la Facultatea de Teatru a Universității „Ovidius” din Constanța. Desigur că anul I nu are timpul firesc, necesar pentru ca transformarea despre care vorbeam mai sus, trecerea de la foame la ghițuială, să se petreacă, însă aici a fost mai mult decât frăgezimea vârstei și lipsa de experiență a începutului. Este vorba despre respectul pentru ceea ce se întâmplă pe scenă, respectul pentru relațiile dintre caractere, pentru public (categoriile acestuia au fost extrem de diverse, spectacolul pomind din studioul protector al Facultății, coborând în agora, străbătând căile grele și prăfuite ale mereu altui public, urcând în spațiile neconvenționale și coborând pe scenă), pentru propria muncă, pentru profesor, pentru propria devenire. Buna stăpânire a unor tehnici de lucru mi-a creat *iluzia*, îndelung căutată de artiști spre a fi indusă publicului spectator și, mai ales, criticilor. Spectacolul *Frânzușitele* de Costache Făca – muzica: lect. univ. dr. Mitică Lupu; regia: lect. univ. drd. Daniela Vitcu Hanțiu – un *musical* simplu, fără trepidații spectaculare sau subtexte complicate, a fost dăruit cu bucurie, cu puțină teamă, multă emoție și dorință de joc. În contextul în care și actorii consacrați fug de *musicaluri*, vocea (melodie, cântec, rostire) și mișcarea scenică (dans, bastonade, chiar elemente de balet), specifice acestui gen, formând adesea o echipă greu de învins, acești studenți (Ioana Chelmuș, Arina Cojocar, Daniela Cojan, Cosmina Soare, Ana-Maria Ștefan, Ionuț Alexandru, Ionuț Buruiană, Marian Avramescu, Bruno Neagu, Vlad Lungu) merită toate aplauzele primite din partea publicului *perpetuum mobile* la scenă deschisă, la premieră, cât și (îi vom urmări!) pe cele viitoare.

Alina VOICULESCU